

τενσία οὐδόλως ἦτο ἀσθενής, ὁ ἰατρὸς τὸ ἐβεβαίον. Τὸ ταξίδιον τοῦτο ἦτο ἀπλὴ διασκέδασις. Θὰ ἐθεώρει τὴν μεγαλειτέραν τῆς εὐχαρίστησιν ἂν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ αὐτὴ ἀντὶ τῆς μητρὸς τῆς.

Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδύνατο. Σπουδαῖοι λόγοι τὴν ἐκώλυνον.

— Μάλιστα, ἐννοῶ... ἔχεις τὸν σύζυγόν σου... τὸ ὑπουργεῖον, τῇ λέγει ἡ μήτηρ τῆς.

— Ὡ! ὄχι, δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ λόγοι.

Καὶ πλησιάσασα τὴν μητέρα τῆς, τῇ λέγει: «ἄκουσον, ἀλλ' εἰς οὐδένα μὴ τὸ εἶπῃς, διότι οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, οὐδ' αὐτὸς ὁ Νουμάς», καὶ τῇ ἐξεμυστηρεῦθη τὴν ἐλπίδα ἐπαληθεύσεως μεγάλης δι' αὐτὴν εὐτυχίας, καθιστώσεως αὐτὴν ἐξαλλὸν ἐκ χαρᾶς καὶ φόβου, τὴν προσφάτως κτηθεῖσαν ἐλπίδα τῆς γεννήσεως τέκνου.

X

ΜΙΑ ΠΟΔΙΣ ΔΟΥΤΡΩΝ

Δουτρά Ἀρβιλλάρ, 2 Αὐγούστου 76.

«Εἶνε πολὺ περίεργον τὸ μέρος, ὁπόθεν σοὶ γράφω. Φαντάσθητι αἰθουσαν τετράγωνον, πολὺ ὑψηλὴν, πλακοστρωμένην καὶ ἀντηχοῦσαν εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον· καθήμενους δ' ἐν αὐτῇ ἀνθρώπους ἐπὶ θρανίων, ἐρεϊδομένων ἐπὶ τῶν τοίχων, ἐπὶ ἑδρῶν, ἐπὶ σκιμπόδων περίξ μικρῶν τραπέζων, ἀνθρώπους παρατηροῦντας ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ ὠρολόγιόν των, ἐγειρομένων, ἐξερχομένων ὅπως παραχωρήσῃ τὴν θέσιν των εἰς ἄλλους. Οὐδεὶς κρότος ἀκούεται, καὶ μετ' ὅλην τὴν μεγάλην ταύτην κίνησιν, μόλις ἀκούεται ὁ συνεχὴς ψίθυρος τῶν χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνομι-

λιῶν, ὁ θροῦς τῶν συμπτυσσομένων καὶ ἀναπτυσσομένων ἐφημερίδων, ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ τοῦ χάρτου τριγμὸς τῶν ἀθλίων καὶ ὀξειδωμένων γραφίδων, ἡσυχία ἐκκλησιαστικῇ, ἀναζωπυρουμένη, δροσιζομένη, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μέσῃ τῆς αἰθούσης πῆδακος, ἐκπέμποντος ἄφρονον τὸ μεταλλοῦχον ὕδωρ, ὅπερ καταπίπτει ἐπὶ μεταλλικοῦ δίσκου διασκορπίζεται, ἀναπηδᾷ καὶ μεταβάλλεται εἰς λεπτοτάτην δρόσον, τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ παρακκλήμενοι ἀναπνεύουσιν ἀπλήστως.

»Καὶ πῶς διέρχονται τὰς ὥρας των ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ: Οἱ νεώτεροι ἀναγινώσκουσι μυθιστορήματα, οἱ ἱερεῖς ἀναγινώσκουσι τὴν ἱερὰν σύνοψιν—διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄρκετοὶ ἱερεῖς εἰς Ἀρβιλλάρ, μετὰ παλαιὰς γενεαῖδας, κίτρινα πρόσωπα καὶ ἐσθεςμένην φωνὴν διότι πολλὰκις εἶλον κηρύξει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ—ἐγὼ δέ, εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδόλως, ὡς γνωρίζεις, ἀρέσκουσι τὰ μυθιστορήματα καὶ μάλιστα τὰ σύγχρονα, τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἄλλο περιγράφουσιν ἢ ὅ,τι ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν συμβαίνει συχνάκις, ἀρκοῦμαι συντάσσουσα τὴν ἀλληλογραφίαν μου πρὸς δύο ἢ τρία πρόσωπα, τὴν Μαρίαν Τουρνιέ, τὴν Αὐρηλίαν Δανσέρτ καὶ σέ, τὴν φιλότατην μου ἀδελφὴν, ἣν λατρεύω ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀλλ' ὁποῖα ἐπιστολαί, ὁλόκληροὶ ἐφημερίδες, σκέφθητι ὅμως ὅτι ἔχω διὰ τοῦτο δίκαιον, διότι εἶμαι ἡναγκασμένη νὰ μένω τετράκις τῆς ἡμέρας ἐπὶ δύο ὥρας ἐν τῇ περιγραφείσῃ σοι αἰθούσῃ.

»Ἐχομεν ἐνταῦθα καὶ τὴν δεσποινίδα Βασσελερύ, καὶ μάλιστα ἔχομεν τὴν τι-

μὴν νὰ συγκατοικῶμεν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ. Ἀποτελεῖ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ζεύγος ἐξαίσιον, ἀγαπώμενον ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦσι τοὺς πάντας οἱ χαριεντισμοὶ τῆς Μπεμπε—ὡς τὴν ὀνομάζει ἡ μήτηρ τῆς—οἱ γελωτες, τὰ λυγίσματά τῆς, αἱ σὺχναὶ ἀναπετάσεις τοῦ ἄλλως τε βραχέως ἡμιφορίου τῆς. «Ὅλοι τὴν δικαιολογουσι λέγοντες: «Εἶνε ἀκόμη παιδί ἡ καὶ μὲν». Ἐγὼ ὅμως πιστεύω, ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε πλαστὰ καὶ ἐπιτετηδευμένα. Ἄλλως τε τὸσον παραδόξως συνειθίζει ν' ἀσπάζεται τὴν παλαιὰν ἐκείνην μητέρα τῆς, νὰ κρεμάται ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς, νὰ θωπεύηται ἐνώπιον ὄλων. Γνωρίζεις βεβαίως ὅτι καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς θωπείας, ἀλλ' ἀφ' οὗτου εἶδον αὐτὴν, στενοχωροῦμαι καὶ ἀπλῶς ν' ἀσπασθῶ τὴν μητέρα μου.

»Ἄλλοι ἀφικνοῦνται, καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν, τὰς συνηθείας τῶν ἀναχωρησάντων. Ὅλη αὕτη ἡ κίνησις με διασκεδάζει, ἀλλ' ἡ προσφιλεῖς μήτηρ μας εἶνε πάντοτε κατηφής, πάντοτε ἀφηρημένη, ἂν καὶ προσποιεῖται, ὅτι μειδιᾷ ὅταν τὴν παρατηρῶ. Μαντεύω, ὅτι ἐκάστη λεπτομέρεια, ἕκαστον ἐλάχιστον ἐπεισὸδιον τῆς ἐν τοῖς λουτροῖς ζωῆς μας, τῇ διεγείρει ἀλγεινὴν ἀνάμνησιν, ἀναπαράστασιν πενθίμων σκηνῶν.

»Τῇ ἀληθείᾳ ὁ Ζηρέας ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸσφ λυπηρῶν ἀναμνήσεων, διότι οὐδόλως εἶμαι ἀσθενής, δὲν βήχω πλέον καὶ ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου κατάρρου, καθιστῶντος τὴν φωνὴν μου κάπως βραγχινὴν, οὐδέποτε ἡσθάνθην ἐαυτὴν καλλίτερα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΧΑΡΑΣ

Τῷ Ἐρνέστῳ Παρκερ
(γραφὴν κατὰ παράκλησίν του)

Ἐ τὸ στεφάνωμά σου λάμπουν μύρια φῶτα
Κι' εἶναι καλεσμένοι φίλοι καὶ ὅικοι.

Τὰ γυαλιὰ ἐθαμπώσαν τὰ ζεστά των χνῶτα
Κι' ἀντηχοῦν 'ς τὸ δῶμα λόγοι ἀρμονικοί.

Ἐ τὰ λευκὰ ντυμένη κι' εἰς τὰ νερατζάνθια
Εἶσαι μαρμαρένια ζηλευτὴ ἐμμορφιά.
Γύρω σου εἶναι οἱ τοῖχοι φορτωμένοι 'ς τ' ἀνθία
Κι' ὁμομορφίαις περισσiais ἔχεις συντροφιά.

Ἀφ' τὸν πέπλο μέσα ποῦνε σὰν ἀράχνη,
Τὸ ψυδολυγνὸ σου φαίνεται κορμί.
Σὰν λυγιά δροσάτι ποῦ σκεπάζει ἡ πάχνη,
Σὰν λυγιά π' ἀνθίζει σὲ νεροδυρμή.

Τὰ μικρά σου πόδια εἰς σὲ δύο γοδάκια
Ἀπ' ἀτάλαξιν ἄσπρο, μοιάζουν 'ς τὴ θωριά.
Ἐάν δύο χιονάτα, νεῖα περιστέρια
Ποῦ φτεροῦγια ἀπλώνουν σὲ καλοκαιριά.

Ἀμειραις βεντάλαις σκιοῦνε τὸν ἀέρα
Λάμπουν μαῦρα μάτια, φέγγουν γαλανά,
Μὰ χαρὰ 'ς τὴ μάσσα π' ὅμοια θυγατέρα
Σὰν κι' εὐένα ἀφράτη, ξέρει νὰ γεννᾷ.

Εἶναι χαῖο τ' ἀγέρι, πνιγερὴ ἡ πνοή του
Λιόουνε 'ς τοὺς τοίχους τὰ λευκὰ κεριά,
Ζάκυνθος.

Μυστικὰ τὸ γιοῦλιό χύνει τὴν ὁσμὴ του
Καὶ τὴν ἀτμοσφαῖρα κάνει πιὸ βαρειά.

Κάπου κάπου ἰδρώνεις, καὶ λευκὸ μαντύλι
Ἀφ' τὸν κόλπο βγάζεις γιὰ νὰ σφογγισθῇς.
Καὶ πικρὸ ἓνα γέλοιο μέσ' 'ς τὰ δύο σου χεῖλη
Βγαίνει πρὶν προφθάσῃς νὰ συλλογισθῇς.

Πές μου τί γυρίζεις τὸ γλαυκὸ σου μάτι;
Μέσα 'ς τὴ χαρὰ σου τί ἔχεις, τί ζητᾷς;
Πές μου, μὴν φωλιάζει μέσ' 'ς τὸ νοῦ σου κᾶτι
Καὶ σοῦ κάνει φόβο ὅ,τι κι' ἂν κυττᾷς;

Εἶσαι εὐτυχισμένη, πιά δὲν εἶναι ψέμμα
Εἰς τὸ πλᾶγι σου ἔχεις ταῖρι ζηλευτό.
Τί ἔφυγε ἀφ' ταῖς φλέβαις ὅλο σου τὸ αἷμα;...
Εὐτυχία τέτοια σοῦ ἦτανε γραφτό!

Ναί, σ' τὸ λέω, νὰ ζήσης· μέσ' 'ς τὴ νεῖα ζωὴ σου
Θάδρῃς ὅ,τι ἐπόθεις εἰς τὴ γῆ ὑψηλό...
Ἡ χαρὰ μιὰ ἀχνάδα χύνει 'ς τὴ μορφήν σου
Γιὰ νὰ ζῇς αἰώνια θὰ παρακαλῶ.

Κι' ἴσως θὰ προβάλλῃ μιὰ ἡμέρα ἀκόμη
Ποῦ θὰ σ' ἀπαντήσω μὲ λευκὴ στολή.
Θέ νὰ σὲ σιμόσω, κι' ἂν μυρίζεις χῶμα,
Κι' ἂν σκορπίζει πάγο, κάθε σου φίλι.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.